

آموزشگاه موسیقی پارس
PARS MUSIC INSTITUTE

گو لیاردها که بو دند؟

داستان نخستین نوازندگان دوره کرد

parsmusicinstitute

www.parsmusic.info

در سده‌های دوازدهم تا چهاردهم میلادی، پسران
شاعر و ترانه‌سرای جوانی دورتادور اروپا
می‌گشتند و با موسیقی‌شان در آمدی برای خود
یا خانواده‌هایشان کسب می‌کردند.

این جوانان در واقع پژوهش‌گرانی بودند که به سبب دانش کافی‌شان می‌توانستند به زبان لاتینی شعر بنویسند و به هر سو که سفر می‌کردند، درباره‌ی تجربه‌ها و شگفتی‌هایشان می‌نوشتند و این اشعار را به آواز می‌خواندند. شعرهای این هنرمندان عموماً در نقد و وضعیت اجتماعی و مشکلات سبک زندگی روزگار بود.

فرق این هنرمندان با تروبادورها در این بود که
متن اشعارشان به واقعیات ملموس و دنیای روز
ارتباط داشت، درحالی‌که تروبادورها به آرمان‌ها
و آرزوها و زندگی قهرمانانه می‌پرداختند.

یکی از مشهورترین منظومه‌هایی که از اشعار
گولیاردها برایمان باقی مانده است، منظومه‌ای
است به نام «کارمینا بورانا» یا ترانه‌های بوئرن.
بندیکت بوئرن نام دهکده‌ای است در ایالت
باواریای آلمان و کارمینا بورانا که به نام لاتینی
«کانتوس بورانوس» هم شناخته می‌شود

در سده‌ی بیستم، کارل ارف، آهنگ‌ساز بزرگ
آلمانی، با استفاده از چند قطعه از این ترانه‌ها،
کانتاتای مشهور خود را به همین نام نوشت.

در سرزمین خودمان هم در این دوران بسیاری از
شاعران روزگار دستی بر چنگ و بربط هم داشته‌اند
و اشعار خود را به طرب ساز می‌خوانده‌اند. برای
نمونه، شاکر بخارایی، از رامشگران پایان سده‌ی
چهارم که در ماوراءالنهر می‌زیسته است

سنت گولیاردها از میانه‌های سده‌های میانی به
دست فنیاگران بعدی رسید و تروبادورها و
تروباویسرها و مینه‌زینگرها درواقع راه همین
موسیقی‌دانان و شاعران را ادامه می‌دادند، ولی
هیچیک از سنت‌های بعدی به اندازه‌ی گولیاردها
به روایت واقعیت‌های انسان پایبند نبودند

امروز نام گولیارد با نام فنیآوری مترادف دانسته
می‌شود و دیگر فرق چندانی بین آن‌ها و
شاگردانشان قائل نیستیم، ولی شاید بتوان گفت
که این آوازخوانان، با یکی از مدرن‌ترین گرایش
های انسانی سروکار داشتند: تعریف واقعیت
بیرونی به همان شکلی که برای همگان ملموس
باشد.